

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκίτος.

Φ. Ουαί! ουαί! δεινά! δεινά... βαβαί τών συμφορών,
και τόν κανόν μας, Περικλή, κι' άνάπαρον κυρών.
'Ότοτοτο! ότοτοτο!!... παπαι του όλετηρός!..
τότος γούος Μαρκανδουό ακούω θρηνητήρος...

Π. Τι έπαθες, βρε μασαράκι, κι' ότοτοτο φωναΐεις;
Φ. Τό γένειόν σου μάθηος κι' άρχινα νά στεναΐης.
'Ας κλαύσωμεν τόν "Άλπιστον, τόν Πέρθρον, τόν ΟΙβάρην,
τόν Σάνθον, τόν Μεγάβαρον, τόν Τόλιμον, τόν Άγγάρην.

Π. Βρε ίελνα τούτοι, γαΐδαρη: Βαβαί ο 'Αρτεμβόρης
και τόσοι άλλοι που φορούν τας Περσικάς κιδάρες!
Είδες τούς Πέρσας, Περικλή;

Π. Τούς βλέπω κάθε "μέρα
πού με κασσόνια τριγυρνούν και βούρτσας έδω πέρα,
και τάγκωνάρια τακτικά του κάθε δρόμου πρίνον
και τά παπούτσιά όλων μας λουστρίνι μές τά κόνουιν.

Φ. 'Άλλ' όμως έξεφύτρωσαν και κάτι νέοι άλλοι,
άρχαιοι Πέρσαι, Περικλή, και άληθώς μεγάλοι,
ο Μπαλτατζής, ο Καρυδιάς, ο Κόκος, ο Μελάς,
και με πολλήν συγκίνησιν τοίς εΐδε ή "Ελλάς,
κι' ο κόσμος ο "Ελληνικός ήγήθη εν σπουδή
κι' ότουό Τσιγγρού το θέατρον έπιγη να τούς "δη.
Προσηΐθον ούν τά εκλεκτά της κοινωνίας μέλη,
όπάλληλοι και βουλευταί και πάντες οι έν τέλει,
ο Βασίλεις, ο Τσάρβεβις, πολλοί θωρακοφόροι,
όδρονομείς, καραγωγείς κι' όλίγοι φανοκόροι,
καθώς και άλλα πρόσωπα ούχι έν τών τυχάρων,
πού κατά βάθος έννοοσιν την γλώσσαν τών αρχαίων,
κι' ο Δήμαρχος διά στοργής τιμή όιατίερας,
και πάντοτε και μάλιστα εις εκλογών ήμέρας.

Και ήτο σύγχυσις πολλή ένός και άλλου φύλου
κι' ότην σκηνην έφάνησαν οι Πέρσαι του Αισχύλου,
ο Κρίακπι και ο Ρόδιος κι' ο Πολυκράτης κι' άλλοι
μέ ποικαιμίας νυκτικαίς και σκούφισιν "ότο κερφάλι,
και γιά τόν Ζεξή άρχισαν διάφορα να λένε
και μ' ήχο πλαίριο βαρυνή τοίς μάς να κλαίνε,
και τότε άνεμνήσθησαν τόν καλιών άγώνα,
τόν Σουσοκάνην τόν κλιανόν και τόν Πηγασαγόνα,
τόν Μάρδωνα, τόν Θάρυβι, τόν Τιμόλο, τόν "Αστάσην,
και άλλους όπου τίκωσαν εκ της "Ελλάδος λίσσην.
'Ενώ λοιπόν οι γέροντες την μοιραν μέσ εδρήνον
και όλους τούς άκροτάς εις δάκρυα ένώνον,
επρόβαλε και ή Ναούμ, ή "Αϊσσα τοΐτεύτι,
και ήταν εις τό θέατρο πολύ μεγάλη ζέση.

κι' εκεί που άερίζετο ή κάθε σουσουράδα
τά ξόανα του Μάινγγεν έβγήκαν "ότην άράδα,
θαλαμηπόλοι ής Ναούμ κι' άνύπατρως Περιοίδες,
ήγ. υν ή Φόφω του Κρασά και άλλα κοραΐδες,
ή Παντελίδη δηλαδή και του Μελά ή κόρη,
και με λογιόν ο Τσάρβεβις συγχά τās έδεώρει.
Λοιπόν άρχίζει της φωνας ή "Αϊσσα Ναούμ
για τό κακό που έγινε εις την Καπερανούμ,
ότοτοτο, αϊαί, οίοί, ούγου, ήβοι και άλλα,
κι' από επιφωνήματα έβρούζε ή σάλα.
Μά "βγήκε και ο Μπαλτατζής, τό φάσμα του Δαρειού,
και τότε πλέον έγινε ο χαλασμός Κυρίου,
και όλοι κάτι έπαθαν σάν ειδαν τόν Δαρειο
και μιά ελιγοθύμησε εις ένα θεαρείο,
εις γλώσσαν δε Γερμανικήν ο Μπαλτατζής έθρήνη,
και γάρ οι Πέρσαι "ύφτρωσαν πολύγλωσσοι κι' εκείνοι.
'Όμίλει δε ο Τσάρβεβις "ότην μίαν και την άλλην,
τάς Πηγκηπίσας δηλαδή, με δρεξιν μεγάλην,
ένφ δ' έντύπα ή Ναούμ τά πικραμένα στήθη
τού θόονο ο Διδόχογς όρθός άπεκοιμήθη,
κι' ο Βασίλεις ένστάσε κι' ή άλλη συντροφία,
και μόνον ή Βασίλισσα κι' ή Νύφη και Σοφία,
όσάν να ήτανε κανείς φιλόλογος Σεμτέλος,
τό φοβερόν μαγύριον ύπέστη ως "ότο τέλος,
και με τούς Πέρσας, Περικλή, τόν διαβολό της "Βοήκη
κι' όλη του γάμου ή χαρά ξυνη θά της έβγήκε.
Οό μνήν κι' ο Ζεξής Καρυδιάς εις την σκηνην έφάνη
και θρηνηλόγς άρχισε σακρακτικό να κινή,
όμίλει δε ο Καρυδιάς εις γλώσσαν "Αγγλικήν,
συγχρομένης κάποτε με την "Ελληνικήν,
πού μόλις ή Πηγκηπίσσα θαρρό της Ουαλάς
πώς κάτι εκατάλαβε από τās όμίλις.
Μά ήλθε και ο "Άγγελος, ο Κόκος δηλαδή,
και με φωνάς σακρακτικάς και τούτος τραγουδεί,
κι' έρωνάς άγρωπός "Ελλήνων παιδες ίτε,
"τούς λούστρους Πέρσας παντελώς δέν πρότε, να μωπήτε,
"χωρίς πολέμους άρατε κατά βαρβαρών νίκας,
"κοπρίζετε εις ιερά και εις προγόνων θήμας,
"ο Μέγας Σάτης τών Περσών ες γήνη τάρα φίλος,
"κι' ες μνήν έβδη με όσάλο κανένα ο Αισχύλος,
"άλλ' ες φανή έπεικας και εις έμν τόν Πέρση..
"ετό λούστριμο του Σοφοκλή θυμοποιμα από πέρου..

'Ενώ δε ταΐτα έλεγε με δάκρυα και γέλοια
οι λούστρουοι Πέρσαι "ότην σκηνην όμοιούν με τά κασσέλια,
κι' άρχίζουσι την τύχη τους να βλάδιν οι φουκαριάδες
γιατί με τό λουστράρισμα δέν βγαΐζουνε παράδες,
και λένε ότι άσχημα έπιγη ή δουλειά των
και τόν Δαρειόν των θρηνούν και σέρνονν τά μαλλιά των,
κι' ακουεταί όλολυγμός και όδρυμός ποικίλος,
και φόρα, σκούζουν μερικοί, ο ποιητής Αισχύλος,
και ο Αισχύλος έξαφνα πηδός κατασφραμίλλης,
σπουδαίον ρομπάξέλιον βαστάζον ύπό μάλης,
ένφ δ' ο Κόκος "Άγγελος ότοτοτοί φωναΐει
τού δίνει μία κουτελάκι και κάτω τόν πανάει,
και κουνιγέ μετά κραυγών και κμηθημών άγρίων
τόν Καρυδιά, τόν Μπαλτατζή, τόν Ζεξήην, τόν Δαρειόν,

καί πάτ και κιούτ μπαγάρωμα μετά μανίας τόσης
 ποῦ μόλις αἱ ἀκόλουθοι γλυτόνουν τῆς Ἀτόσσης.
 οἱ πάντες δὲ διὰ κλαυθμῶν και γόων ἐπαράτων
 ὄσοιτοτοῖ ἐφώναζαν κρατοῦντες τὰ πλευρά των.
 Ἄλλὰ κί' ἐγὼ δὲν ἔγλυτωσα τοῦ ποιητοῦ τὸν κτύπον
 κί' ἐκεῖ ὅπου ἐφώναξα μετά τῶν ἐπιλοίπων:
 «ὦ βράσκα πάτερ ἄκακε δυνάστα Δαριά»
 μοῦ ἔρχετ' ἕνας σφάλμαρος ὅτην μίαν παριάν,

καί πέντε πέντε, Περικλή, κατρακιδῶ τῆς σκάλας
 και φεύγω μετὰ τέσσερα γιά νά μή φάω κί' ἄλλαις.
 Βαλλήν ἀρχαίος, ἰσά, ὁ δέσποτα ἰσού,
 κί' ἔτσι ποῦ λές ἐπήγαγε κί' οἱ Πέρσαι τοῦ κακοῦ,
 και σάν νά μή τοῦς ἔφθασε τοῦ Σοφοκλή τὸ ξύλο
 μά ἤθελαν και δεύτερο νά φῶν ἀπ' τὸν Αἰσχύλο,
 και μετὰ γιγδία και πλευρά ἐφύγαγε σπασμένα...
 Π. Ὅρος καμποιάσι χαστουκιάσι, γαιδοῦρι, κί' ἀπό ἴμένα.

Δήμαρχοι χορτασμένοι
 και χαρτζηλικιωμένοι.

Ἄγαπητέ μου Δήμαρχε...
 Ὁ Κάιζερ τῶν Γερμανῶν
 ὅστων Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν.

Μετὰ λαμπρῶν παιάνων
 τὸ Ἄστυ ἐχαίρετσα τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας,
 και ἤδη ἐπισκέπτομαι τὸν κραταιὸν Σουλτανὸν
 ὅπως ἐξομαλύνωμεν μικρὰς ἀνωμαλίας.

Ὅτῃ ἦτον δὲν θά θνηθῶ ποτὲ νά λησμονήσω
 τοὺς τόσους ἐξωραϊσμούς και τὴν ὑποδοχήν,
 μετὰ ἱερὰν συγκίνησιν θά στρέφω ὅσα ὀπίσω
 και ὅσα Ἀθήνας θά πετῶ μετὰ νουὴν και μετὰ ψυχὴν.

Δὲν λησμονῶ τὸν Δήμαρχον τῆς χώρας τῶν θαυματῶν
 κί' ἐκεῖνη τὴν πανήγυριν τῶν πυροτεχνημάτων.
 Μοῦ ἤρσαν οἱ πύραυλοι και ἡ βοή τοῦ κρότου,
 τὸ θαυμαστὸν πανόραμα τῆς αἴγλης τῆς χροσῆς,
 ἀλλὰ κί' οἱ ἀνεμόμυλοι ἐκείνου τοῦ Κισσάτου,
 ποῦ σάν κί' αὐτοῦς μοῦ φαίνεται γυρίζετε και σείε.

Ἐκεῖνα τὰ βεγγαλικά ὅστων δρόμων τὰγκωνάρι,
 ἐκεῖνα τὰ τρεχάματα τῶν ἐξωραϊσμῶν,
 ἐκεῖνας ἡ κολοφωτιαίσι, ποῦ ἔβγαλαν φανάρια,
 ἀἰ δλ' αὐτὰ μοῦ ἤναψαν τὸν φιλελληνισμόν.
 Ἰδίως δὲ μοῦ ἤρσατε ἡ καθεμία μάνδρα
 κί' ὡς πρῶτον πυροτέχνημα ἐκείν' ἡ Σ α λ α μ ἄ ν δ ρ α.